

nuværende for Repræsentationen mindre heldige Sider er Rigsdagen ikke indskrænket til Anvendelsen af det yderste Middel, nemlig at sætte vedkommende Minister under Anklage for Rigsretten. Der er dog endnu enkelte Maader, skjøndt desværre ikke saa mange, som der burde være, hvorpaa Rigsdagen endnu kan øve sin Indflydelse saavel i dette som i andre Forhold, og medens det ganske vist vilde være vanskeligt — og det gjælder ikke blot under den nuværende Forsatning, men det gjælder ogsaa under den gamle — at bringe Rigsretten til Anvendelse i den Art Forhold, tror jeg dog, at det ogsaa under den nuværende Forsatning og ogsaa lige overfor en Regjering som den, vi nu have, vil være muligt for Rigsdagen at øve nogen Indflydelse. Men i dette Dieblit er der ikke blot Tale om, hvorvidt dette vil være muligt; jeg tror virkelig, det vil være muligt, selv om der ikke kommer nogen Bestemmelse derom ind i Loven. Naar den høitærede Minister saa bestemt hævder Administrationens Ret, saa ligger det jo meget nær at tage under Overveielse, om der ikke i selve Loven paa en eller anden Maade kunde indføres en Bestemmelse, der til en vis Grad og uden at hæmme den Frihed, Administrationen maa have, hævdede Rigsdagens Ret til at tale med angaaende Ordningen af saadanne vigtige Forhold, der maa finde deres Afgjørelse i Overgangstiden. Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds udtalte, at det vilde være vanskeligt for os bagefter at faae saadanne Forhold forandrede, naar de engang vare bestemte af Regjeringen, maa jeg rigtig nok gaa ud fra, at der ikke let dødeligt vil finde saadanne vigtige Afgjørelser Sted, og deri bestyrkes jeg ogsaa ved, hvad den høitærede Minister udtalte, at det Naturlige er, naar man overtager en saa stor Institution, da at se Tiden noget an, inden man foretager Forandringer, og vente lidt, indtil man har vundet Erfaringer. Man vil som Følge deraf vistnok fra alle Sider være enig om, at der ikke er Marsag til at tage Sagen for før i den næste Rigsdagsamling, men da vil jo ogsaa saavel Regjeringen som Rigsdagen have fuld Leilighed til at enes paa en, haaber jeg, venstabelig Maade om den Slags Forhold. Jeg tør maasse hertil føie, at jeg hører til dem i Udvalget, som finde, at Regjeringen er gaaet noget for vidt med det Tilbud, den har gjort det fjællandske Jernbanefelskab, men paa den anden Side maa jeg erkjende, at, efter at Tilbudet engang er gjort, vil det være uundværdigt at drøfte denne Sag videre eller forbyde sig yderligere deri. Følgen af, at man nu forfattede Loven, vilde rimeligvis, efter at Forsamlingerne ere flegne saa stærkt, som de ere, hos det fjællandske Jernbanefelskabs Aktionærer, slet ikke blive den, at vi paa et senere Tidspunkt fik Banerne billigere, maasse snarere, at vi kom til at give Mere, men denne Betragt-

ning kan ikke forandre den Mening, jeg har, at den ærede Regjering kunde og vist burde have gjort et noget lavere Bud, end den har gjort. Jeg bestyrkes deri ved at se den meget betydelige Stigning, som strax indtraadte i Aktiernes Pris, saasnart Regjeringens Tilbud blev bekjendt, og den fortsatte Stigning, som stadig har fundet Sted i Forhold til de kongelige Obligationer, — thi dermed maa de jo sammenlignes — alt efter som man kom under Veir med, at Stemningen vilde være for Banernes Kjøb. — Den høitærede Finanzminister bemærkede, at Staten, naar den overtog Banerne, vilde have andre Interesser, end det fjællandske Jernbanefelskab har havt, og som Følge deraf kunde man ikke bebreide det, at det har taget Forholdene paa en anden Maade, end Staten fra sit Standpunkt anser for rigtig. Deri er jeg ganske enig, og jeg retter heller ikke nogen Bebreidelse mod det fjællandske Jernbanefelskab for den Maade, hvorpaa det har stillet sig overfor Publikum — det har havt sine egne Interesser at adspørge i saa Henseende — men derimod tror jeg, at der, da det er blevet fremstillet for os, hvor høie Taxterne paa de fjællandske Jernbaner ere i Sammenligning med Statsbanernes Taxter og, jeg kan tilføie, ogsaa i Sammenligning med alle andre Baners i Verden, er der Marsag til at minde om, hvorledes Regjeringen selv gjentagne Gange og senest i den nyere Tid har tilsladt det fjællandske Jernbanefelskab at forhøie sine Taxter. Jeg veed meget vel, at denne Anke ikke direkte gjælder den nuværende høitærede Indenrigsminister, eftersom han, saavidt jeg erindrer engang ikke var Minister, men for mig gjør det ikke Meget, thi jeg betragter de Ministerier, som jeg har set sidde paa den Mads siden den Tid, som en Enhed, om de end ikke selv ville vedgaa at være det. Det er nemlig Ministerier, der i Almindelighed have behandlet Sagerne uden at tænke paa, hvorledes Repræsentationen kunde være tilbøielig til at betragte dem. Derfor vil jeg, som sagt, ikke rette nogen særlig Bebreidelse mod den nuværende Regjering, men kun i dette Dieblit minde om, at Regjeringen selv har en væsentlig Del i, at det fjællandske Jernbanefelskab har kunnet sætte sine Taxter saa høit, eftersom Ministeren har givet det Tilladelse dertil og sidst ved Møntforandringen paa et Tidspunkt, da Selskabet allerede havde naaet det høie Udbytte, det nu har naaet, og der sandelig ikke var Marsag til at be- gunstige det videre paa Publikums Beføstning. Naar det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) stiller sig, som han har gjort, tør jeg maasse ligeoverfor ham gjøre en enkelt Bemærkning for at stille hans Standpunkt i det rette Lys og paavise, hvorledes det Hele vilde se ud, dersom Thinget vilde stille sig paa samme Maade, som det ærede Medlem. Jeg hørte vel, at han udtalte, at han ikke vilde stemme mod Loven, men vilde unblade at stemme; at han alt-